

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **M.O.**,

skazanego z art. 157 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 marca 2025 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2024 r., sygn. akt I KO 95/24

o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt II AKz 350/20,

utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 35/20

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 14 października 2024 r., sygn. akt I KO 95/24, upoważniony sędzia Sądu Najwyższego na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistego wniosku M.O. o

wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Zielonej Górze o sygn. akt II K 35/20, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt II AKz 350/20.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł skazany. Nie sformułował jednak żadnych zarzutów, a jedynie szeroko przedstawił okoliczności związane z wydaniem wyroku łącznego oraz postanowienia o umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego, kwestionując te rozstrzygnięcia. Skarżący podtrzymał argumenty zawarte we wniosku o wznowienie postępowania, a w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie do ponownego rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania z urzędu, a także wydanie wyroku łącznego obejmującego orzeczenie skazujące sąd zagraniczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący, jak wskazano wyżej, nie sformułował żadnych zarzutów w środku odwoławczym, a jedynie powtórzył argumentację uprzednio zgłaszaną we wniosku o wznowienie postępowania z urzędu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew oczekiwaniom skazanego w ramach niniejszego postępowania zażaleniowego nie jest możliwa merytoryczna ocena argumentacji dotyczącej bezzasadności zapadłych w sprawie orzeczeń w przedmiocie wyroku łącznego. W tym postępowaniu kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do oceny zasadności samego zarządzenia o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego wznowienie postępowania. Nie jest też możliwe wznowienie postępowania w oparciu o przepis art. 540 § 3 k.p.k. z urzędu, czego skarżący domaga się w dalszym ciągu, tym razem w zażaleniu. Jak słusznie wskazał upoważniony sędzia Sądu Najwyższego w zaskarżonym zarządzeniu, wznowienie postępowania w oparciu o ww. przepis następuje li tylko na wiosek, który powinien spełniać warunki formalne wskazane m. in. w art. 545 § 2 k.p.k. Takich warunków (przymus adwokacko-radcowski), pomimo stosownych wezwań do ich uzupełnienia w trybie art. 120 § 1 k.p.k., osobisty wniosek skazanego nie spełnia. Bez wątpienia nie stanowi usunięcia braku formalnego wynikającego z art.

545 § 2 k.p.k. przesłanie do Sądu Najwyższego żądania przesłania wniosku samodzielnie sporządzonego przez skazanego określonego radcy prawnemu (k. 23 akt sprawy I KO 95/24), pomimo załączenia do takiego wystąpienia sporządzonego osobiście przez zainteresowanego „Pełnomocnictwa” (k. 24 akt sprawy I KO 95/24), z którego nie wynika, że wskazany w nim obrońca zaaprobował reprezentowanie skazanego w konkretnym postępowaniu. Jak trafnie też wyjaśnił upoważniony sędzia Sądu Najwyższego w zaskarżonym zarządzeniu cyt.: „[n]a sądzie wznowieniowym nie ciąży jakikolwiek obowiązek w zakresie pośrednictwa pomiędzy skazanym i jego hipotetycznym przedstawicielem procesowym, a tym bardziej brak podstaw do zobowiązywania przez ten Sąd takiego adwokata lub radcy prawnego do usunięcia za wnioskodawcą braku formalnego wniosku samodzielnie przez skazanego sporządzonego”.

W tych realiach procesowych, warunek ustawowy, przewidziany w art. 545 § 2 k.p.k., powoduje, że nie jest możliwe nadanie biegu wnioskowi o wznowienie postępowania, który nie został sporządzony i podpisany przez adwokata. Przepisami art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. ustawodawca wprost zobowiązał prezesa sądu (przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego - art. 93 § 2 k.p.k.) do badania warunków formalnych także wniosków o wznowienie postępowania i odmowy ich przyjęcia, jeżeli ich nie spełniają (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2011 r., V KZ 4/11, OSNwSK 2011/1/515, LEX nr 1144649). Osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania wobec nie usunięcia wskazanych braków formalnych, uniemożliwiał zatem nadanie procesowego biegu sprawie o wznowienie postępowania.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł]

